

Вірші українських поетів, присвячені Т.Г. Шевченку

*До дня народження видатного
українського поета (9 березня) та до
Всесвітнього дня поезії (21 березня)*

Євген Маланюк

Шевченко

Не поет – бо це ж до болю мало,
Не трибун – бо це лиш рупор мас,
І вже менш за все – «Кобзар Тарас» -
Він, ким зайнялось і запалало.

Скорше – бунт буйних майбутніх рас,
Полум'я, на котрім тьма розтала,
Вибух крові, що зарокотала
Карою за довгу ніч образ

Лютий зір прозрілого раба,
Гонта, що синів свяченим ріже,
У досвітніх загравах – степа
З дужим хрустом випростили крижі.

А ось поруч – усміх, ласка, мати
І садок вишневий коло хати.

О. Ольжич

На роковини Тараса Григоровича Шевченка

Тобі, ушавлений співець,
Тобі сплітаєм сей вінок
Із перших квітів весняних,
Своїх бажань, своїх думок.

Твоє імення не забудь,
В душі народа будеш ти
Вовіки жить. І разом з ним
Тернистими шляхами йти.

М. Рильський

Шевченко

Кобзарем його ми звемо,
Так від роду і до роду:
Кожний вірш свій і поему
Він присвячував народу.

Чисту матір і дитину
Він прославив серцем чистим,
Всю осяяв України
Поглядом він променистим.

Ясен досвіт ще не сходовив, -
А йому перед очима
Дружба радісна народів
Як зоря палала зрима.

Ось чому в сім'ї великій,
У цвіту садів прекрасних
Буде жити він навіки,
Як безсмертний наш сучасник.

Л. Костенко

Кобзареві

Кобзарю!
знов
До тебе я приходжу,
бо ти для мене - совість і закон.

Прости, що я дрібницями тривожу
Твій вічний, твій глибокий сон.
А може це не зовсім і дрібниця.
Ти ж бачиш сам, які складні часи:
Великі струси.
Перелом традицій.
Переосмислення краси.
І вічний рух –
 У всесвіті, у світі.
Лише могили з місця – ані руш...

О, скільки стало в нашому столітті
скалічених і безнадійних душ!
Ну, що ж, не дивно.
Покрутився глобус
В диму, в пожежах, у кривавій млі.
Захворів дехто на морську хворобу,
хитається на палубі землі.
Розхитаний, спустошений і кволий,
біда, якщо в мистецтво забреде, -
шукає форм, не бачених ніколи.
Шукає форм, нечуваних ніде.

І тут же просто шукачі прокорму,
і шахраї, і скептиків юрма –
шукають найсучаснішої форми

для того змісту,
що в душі нема.

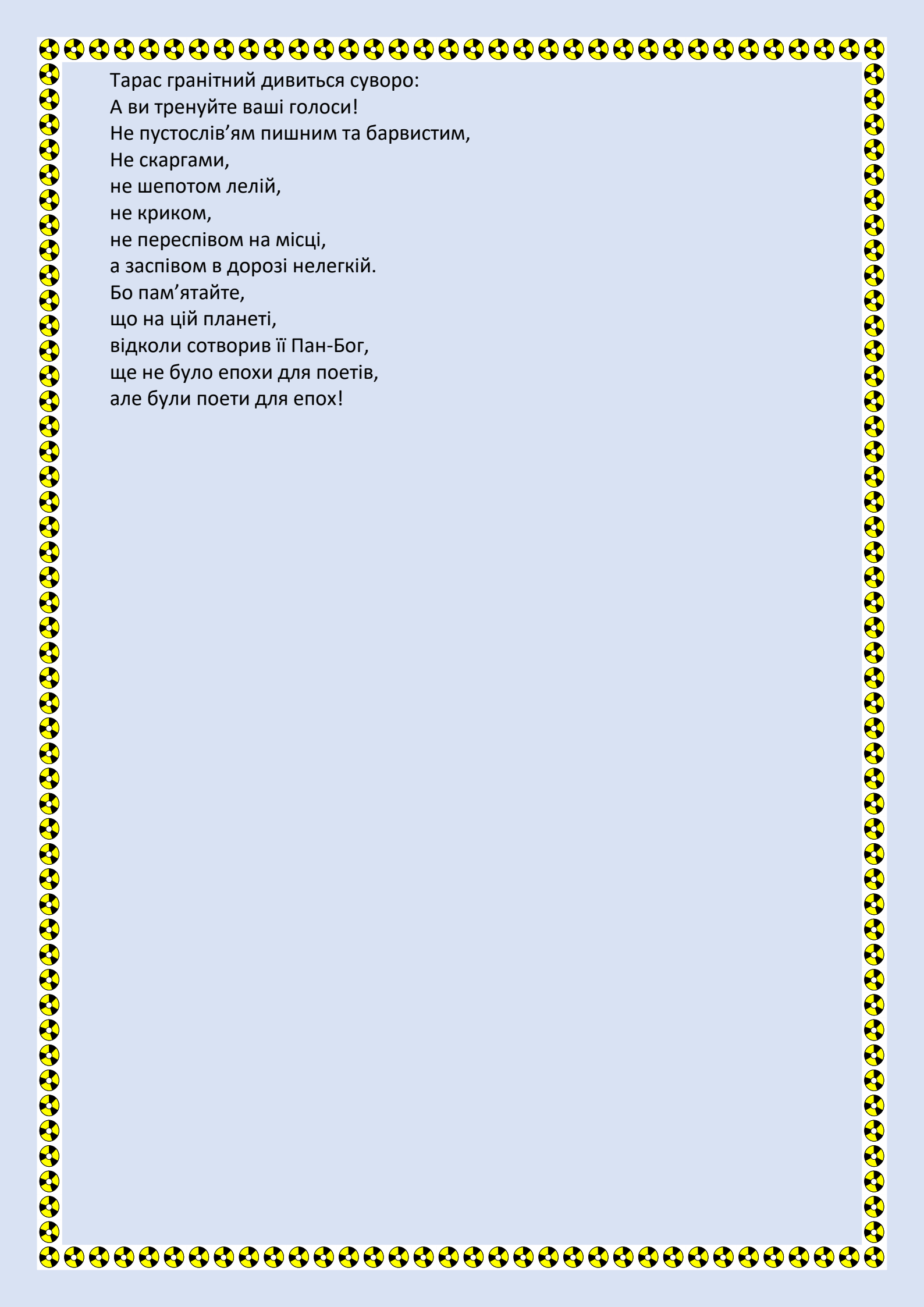
Возрадуйтеся прадіди печерні –
Ось пролунав новітній благосвіт!
в абстракції,
в модерні,
в гістерії,
конає в корчах витончений зміст.
І сам на себе поглядає збоку –
чи є в його агонії краса...
Кобзарю мій!
Поете мій високий!
А як же ти поезії писав?

– Я не писав.
Я плакав і сміявся.
Благословляв, співав і проклинав.
Сказати правду –
мало турбувався,
як я при цьому збоку виглядав.

Кобзарю,
знаєш,
нелегка епоха
оцей двадцятий невгамовний вік.
Завихрень – безліч.
Тиші – ані трохи.
С струсам різним утрачаєш лік.

Якого ще потрібно потрясіння
І зокрема. І взагалі,
якщо земне перемогла тяжіння
людина –
дітище землі?!

Вже скоро перші вирвуться герої
в простори неосяжно голубі...
А як же ми,
Співці краси земної,
чи голоси у нас не ослабі?
Чи не потонуть в космосі, як в морі?
Чи сприймуть велич нової краси?

Тарас гранітний дивиться суворо:
А ви тренуйте ваші голоси!
Не пустослів'ям пишним та барвистим,
Не скаргами,
не шепотом лелій,
не криком,
не переспівом на місці,
а заспівом в дорозі нелегкій.
Бо пам'ятайте,
що на цій планеті,
відколи сотворив її Пан-Бог,
ще не було епохи для поетів,
але були поети для епох!